

ZİMON BAVYER'İN DAVASI
Fesih

BİLGEHAN TAHA SOLAK

HECE YAYINLARI

I

Zimon Bavyer, tam otuz altı yıl boyunca devleti ile barış içinde yaşadı. Gerçi bunun ilk on dört yılında temyiz kudretinin tam olarak yerinde olmadığı iddiasında bulunanlar oldu; ama o, çocukluk döneminde de devletçi ve vatanperver olduğu inancındaydı. Şüphesiz bunun en büyük ispatı; ilkokuldayken beden eğitimi derslerinde, uygun adım yürümeyi, sağdan ve soldan çark etmeyi, kıt'a durmayı, üstün bir başarı ile öğrenmiş olmasıydı. Zira zorunlu askerlik görevini ifa ettiği birliğinde sıfırlama atışında kendisine verilen altı fişeğin altısını da başarılı bir şekilde hedefe isabet ettirmiş, hiçbirini araya vermemiş, tam bir israf düşmanı ve millî servet dostu olduğunu da ortaya koymuştu. İlk vergi mükellefi olmasından bu yana, ki bu bakırlığının bile bozulmasından önceydi, vergilerini düzenli ödedi.

Zimon'un müteveffa babası da kendisini düzen ve intizama adamıştı. Yollara her asfalt döküldüğünde göğsü kabarıyordu. Bozulan bir sokak lambası gördüğü zaman tüm nüfuzunu ortaya koyuyor; bu meseleyi türlü yetkilileri, bürokratları araya sokarak halletmesini biliyordu. Yaşadığı yerde tek bir ağaç bile yoktu. Var olanların da kestirilmesine yine babası önyak olmuş, dilekçesine tam yedi yüz seksen iki imza attırarak, üstün bir mücadele örneği göstermişti. Silme beton bir sokakta yaşamaktan mutluluk duyuyordu. Önceden ağaçlar bolca sineğe ve kargaya ev sahipliği yapmaktaydı. Kargalarsa Zimon'un annesinin özenle yıkadığı çamaşırlarına birkaç sefer pislemişlerdi. Bu olayın sonrasında babası, kargaların balkonunun karşısındaki elektrik direğinden kendisine yan yan bakıp kakhaha attıklarını yeminlerle anlatıyordu. Ayrıca durup dururken kaybolan mandallarla ilgili de

kargaları suçlamaktaydı. Bu yüzden Zimon'un babası bununla ilgili altmış iki sayfalık bir şikâyet dilekçesi yazmış, ilgililerin en ağır ceza ile cezalandırılmasını talep etmiş, dosyanın savcısını birçok kez odasında bizzat ziyaret etmişti. Netice itibariyle, dosyası daimî arama bürosuna gönderilmiş, zamanaşımı süresi içerisinde de fail kargalar bir türlü bulunamadığından dosya düşmüştü. Gerçi Savcı Bey, failer bulunsa dahi, bu faillerin cezai ehliyetlerinin var olup olmadığıyla ilgili ciddi tereddütlerinin olduğunu beyan etmişti ancak Peder Bey, yürüttüğü hukuk mücadelesinden zaten yeterince tatmin olmuştu. Her ne kadar karısı arada sarı renkli, kaliteli, tutamaç kısımları silikon olan ve çamaşırlarında asla iz bırakmayan mandalını özellikle özlüyor, bilhassa öğle kahvelerinde mahzun mahzun bakıp iç çekiyorsa da kendisi bu meseleyi kapatmaya karar vermişti. Yaşadığı sokakta komşuları ona "Diplomat" demekteydi. Kendisinden üçüncü bir kişi gibi bahsetmeyi sever ve hep "Diplomat bir anlaşma için elini sana uzatıyorsa, o eli mutlaka sıkmalısın." derdi.

İşte Zimon böyle bir babanın oğluydu ve fazlasıyla da ona çekmişti. Babasının mirasına inanılmaz bir bağlılığı vardı. Şimdiye kadar babasının azim ve kararlılığını gösterebileceği bir olay başına gelmemişti ama vaka olur da yaşanırsa gerekeni yapacağından emindi.

Ancak Zimon bir sabah aniden boka battı. Sahip olduğu entelektüel kişilik itibariyle en azından bir dönüşümle uyanmayı dilerdi lakin bunun yerine açık unutilan bir rögarın içinden doğruca ve yüzükoyun lağıma düştü. Üstünde en sevdiği redingotu olan Küçük Diplomat, insanlarla birebir iletişim kurmayı her zaman sevmişti ancak şehrin muhtelif insanlarıyla böylesi bir yakın teması da arzuladığı söylenemezdi. İlk birkaç dakika ne olduğunu anlamaya çalıştı. İçinden gelen kuvvetli ağlama hissini mekânı esareti altına almış olan kokunun verdiği öğürme yok etti. Can havliyle vücudunu yoklayarak bir kırığı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Tüm uzuvları yerinde ve sağlam gibiydi. Yeryüzüne açılan delik bir buçuk kulaç kadar üstündeydi. Etrafına bakınca bir merdiven olduğunu fark etti. Paslı bir görüntüsü

vardı ancak sağlam görünüyordu. Lakin şehrin altyapısının inşaa edildiği dönemde lağım merdivenlerinin monte edilmesinde iki ustabaşı arasında çıkan şiddetli tartışmadan ve bu tartışmanın galibinden habersizdi. Ustalardan biri merdivenlerin montesinde kullanılacak borulu elik dúbellerin en azından 20 mm çapında olması gerektiğini söylüyor diğerisi ise 20'liğin israf olacağını, aksinde direktmenin devlet ve milli servet dúbşmanlıđı olduğunu, 10'luğun bu iş için fazlasıyla yeterli olacağını, hatta öyle ki kendisi merdivenleri monte ettikten sonra bunları sökme için İşçi Tanrıçası Amelie'nin bile cırcırlı anahtara ihtiyaç duyaçağını iddia ediyordu. Tartışmayı ikinci usta kazanmıştı lakin Zimon'un yıllar sonra daha ilk asılışında merdivenin yerinden çıkıp şevkle kendini boşluğa bırakması için dođa üstü bir gücün dokunuşuna ihtiyaı olmadı. Böylece Zimon ikinci kez boka battı. Yattığı yerden tavadaki ışıklı yuvarlak deliğe birkaç dakika baktı. İçinde, kardeşleri tarafından bir yer altı mağarasına atılan Yoshi Peygamberin yalnızlığını hissetti. Dindar değildi. Ama her pazartesi mutlaka evinin yakınındaki tapınağa gider, haftalık hitabeti dinler, dini ritüelini yerine getirip eve dönerdi. Doğrusu evinin yakınında iki ayrı tapınak vardı ve ikisi de sadece pazartesileri dolardı. Halbuki bildiği kadarıyla mensubu olduğu dinin ritüelleri kutsal pazartesi dışında da devam ediyordu. Gerçekten de günlerden bir gün kök birasını biraz fazla kaçırıp mesanesi de kendisini eve yetişemeyecek kadar sıkıştırınca çareyi yolunun üzerindeki tapınağın tuvaletini kullanmakta bulmuş ihtiyaını gördükten sonra denetler bakışlarla tapınağın iini şöyle bir süzmeyi ihmal etmemişti. Bu sırada içerde bir din adamının haricinde yaşı hayli ilerlemiş toplamda beř kişi vardı. Bunlardan biri din adamını dinlerken ili ili kafasını sallayıp bir yandan da örgüsünü ören bir kadındı. Zimon'un ciğerlerinden atmosfere karışan yoğun maya kokusu, Mogada ölü kadar boş bu uhrevi mekânda kendisini rahatsız etmiş olacak ki řiře dibi gibi kalın camlı gözlüklerinin ardından şöyle bir Zimon'a bakmış, aşağı yukarı bir dakika cık cıklamıştı.

Aslına bakılırsa Zimon, bu üstü kapalı kınamayı hak edecek

son kişiydi. Evet dindar değildi ama her pazartesi, tapınakların giderlerinin devlet tarafından karşılandığını bilmesine rağmen, çıkıştaki yardım kutusuna cebindeki tomardan cömert bağışlarda bulunurdu. Hatta diğerinin gönlü kalmasın diye bir pazartesi sokak başındaki tapınağa gitmişse bir sonrakinde sokak sonundakine gidiyordu. Gerçi bu günlerde, Belediye Reisi; diğer ikisinin yeterli gösterişte olmadığına ve inananları mutmain kılmadığına kanaat getirdiğinden, üçüncü bir tapınağı sokağın orta kısmına yaptırıyordu. Açılışı yakında olduğundan Zimon hayrını üçe katlama zevkine erişecekti.

Zimon'un amelleri üçe katlanadursun ikinci düşüşten sonra kendine gelmesi biraz daha zaman almıştı. Neden sonra biraz hareketlenir gibi olduğunda yardım çağırması gerektiğini anladı. İç cebinden şahsi telefonunu el yordamıyla çıkardı. İletişim kendisi için çok önemli olduğu için şehrin en iyi teknoloji mağazasından aldığı telefonunda kullanıcısının genetik kodunu algılayan bir çeşit güvenlik anahtarı vardı. Satıcı "Adeta bir derebeylik kalesi gibi efendim." demiş, kendi topraklarının efendisi olma düşüncesi Zimon'un çok hoşuna gitmişti. Gel gör ki telefon açılmıyor, kaleden içeri girmek mümkün görünmüyordu. Zira telefon, Zimon'un boka batmış olmasından mütevellit, onunla birlikte üzerinde genetik kodunu taşıdığı yaklaşık iki bin mahallelinin hangisinin gerçek efendisi olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

Zimon, telefondan umudunu kesince çareyi bir efendi değil de maraba gibi bağırmakta buldu. Şehrin asfalt sokaklarına açılmış bu yer altı mağarasında sesini duyurması kolay olmadı. Ancak Zimon'u, şehirde bisiklet sürme gafletinde bulunan ve türlü cisimlerden, arabalardan, çöp konteynerlerinden, tümseklerden, çukurlardan, kısacası bilumum tehditlen sakınma konusunda doğal bir ihtisas sahibi olmuş bir bisikletçi duydu. Bisikletini çukurun kenarına park edip henüz ayaklığını indiriyordu ki kendisini aynı hatta çalışan iki dolmuşun müşteri kapma telaşının ortasında bulup, dolmuşlardan birinin tamponuyla ister istemez bir yakınlık kurdu. Adamcağız kucağında dolmuşun

tamponuyla birkaç metre sürüklendi. Böylece Zimon istemeden de olsa yirmi yıllık bir ihtisasın kaybolup gitmesine sebep oldu.

Etraftan koşuşturanlar bisikletçiye yardım ederken Zimon çukurunda çaresizce bağırmaya devam ediyordu. Dolmuşçuyla bisikletçinin tartışmasının ortasında, Zimon'un sesi kaybolup gidiyordu. Ancak verilmiş sadakası varmış ki -haftada en az bir kez ve cömert bir miktarda- olay yerinde ihtisas alanı "komşularının konuşmalarını dinlemek" olan bir kadın da bulunuyordu. Üstelik en ufak fisiltıları bile kaçırmak istemediğinden kulaklarını özel bir poliklinikte yeni temizletmişti. Böylece Zimon'un haykırışlarını duyan o oldu.

Meydana gelen kaza ile olay yerine toplananların dikkati bir anda çukura düşmüş bu adama kaydı. Dolmuş şoförü kaza esnasında yolculardan birinin arabadan buraya uçtuğundan korkmuş olacak ki çukura eğilip "Sen ücretini uzatmış mıydın?" dedi. Zimon sorulan soruya birkaç dakika bön bön bakarak karşılık verdikten sonra "Ben buraya yürüyerek geldim." dedi. Olay yerinden geçmekte olan bıçkın bir delikanlı "Kanalizasyondan niye yürüyorsun hemşerim? Sokaktan yürüsene." diye söze karıştı. Sonra bisikletçi yattığı yerden ki henüz tamponu bırakmamıştı, "Yahu adam çukura düşmüş. Gevezeliği bırakın da ambulans çağırın." dedi.

Bu çağrıya yalnızca, elinde bastonu, olanları kenardan, düzgünce kesilmiş bıyıklarının altındaki varla yok arası dudaklarını büzerek izlemekte olan bir devlet memuru emeklisi kulak astı. Cebinden çıkardığı eski usul tuşlu telefonun ekranına, kendinden şöyle bir uzaklaştırarak baktı ve acil arama numarasını tuşladı.

Bu sırada etraftaki dükkân sahiplerinden biri elinde bir halatla koşarak çıkagelmişti bile. Neredeyse yuvarlak vücudunun momentumla kazandığı hızı güçlkle durdurarak, nefes nefese "Yahu ambulansın çukurdan adam çıkardığı nerde görülmüş, itfaiye desen yangın mangın varken uğraştırmayalım adamları, ben bir asıldım mıydı tek parede çıkartırım bu cılız herifi oradan" dedi.

Böylece Tanrı'nın ipi, mağaradaki Zimon'a doğru uzanmaya başladı. Zimon halata korka korka sarıldı. Yukarıdakiler onu çekmeye başladılar. Tanrım! Aysos Peygamber gelseydi de göğe yükseliş görseydi.

Adamlar Zimon'u oflaya puflaya yukarı çektikten sonra ortalığı saran kokudan dolayı olay yerindeki bir kadın sekiz aylık gebeliğini erken bir doğumla sonlandırmaya karar verdi. İnsanlar gayriihtiyari bir şekilde ellerini burunlarına götürdüler ama kokuyu almak için gözle görmek de yetiyordu sanki. İmdada mahallenin kasabı elindeki tütün kolonyası ile yetişti ama her şey daha da kötü oldu. Alkolün verdiği uçuculukla ortamdaki koku gökteki meleklerin dahi ağzını buruşturacak kadar fezaya yükseldi. Bu sırada kalabalığın bir bölümü doğurmakta olan kadıncağızın başına üşüştü.

Tüm bunlar olurken memur emeklişi ihtiyar da çok stresli ve sinirliydi. Çağırdığı ambulans on sekiz dakikadır ortada yoktu. Bereket versin ortada adamın üstüne başına sıvanmış boktan başka bir zarar gözükmüyordu ama birileri kalp krizi geçiriyor da olabilirdi. Hatta sol kolundaki uyuşmaya bakılırsa bu kişi şu an tam da kendiydi. Ölüm korkusuyla bir anda aklına ödenmemiş borçları geldi. Acaba ayaküstü bir vasiyetname karalasa mıydı? Sol kolundaki sızı artıyordu. Gömlek cebindeki birbirine lastikle tutturulmuş kağıtlara uzandı. Bunlar daha önce kullanılmış kağıtlardan özenle kesilmiş müsveddelerdi. Müsveddelerden birini desteden sıyrırken lastik uzaklara bir yerlere uçuverdi. Bu ihtiyarın israf kadar nefret ettiği bir şey varsa o da paket lastiklerinin habire kaybolmasıydı. Hoş, bu lastiği eve aldığı yeşilliklerden çöpe gitmesin diye ayırmıştı ama israf israftı. Bu yüzden sağ eli kalbinde yerde paket lastiğini aramaya başladı. Birkaç adım atmıştı ki yere yığılıverdi. Artık kağıtlar da dağılmıştı.

Böylece Zimon'un etrafındaki kalabalıktan bir grup da ihtiyarın başına gitti. Ortada ambulans falan gözüküyor, doğuştan ilk yardım uzmanlarının hamile kadın ve ihtiyara yardım çabaları ortamdaki kaosu körüklüyordu. Vatandaşlardan biri kâh ihtiyarın bacaklarını kapıp yukarı kaldırıyor kâh diğeri onu solu-

na çevirmeye çalışıyor, bir başkası diğer ikisine kızıp suni tenefüse niyetleniyordu. Doğum yapmakta olan kadının cenahında da durum farklı değildi. Kadının sol koluna bir erkek kemeriyle turnike yapılmıştı. Çünkü bu hayati müdahalenin sahibinin ilkokulda ilk yardım derslerinden hatırladığı yegâne detay bu idi. Bir başkası kadına derin derin nefes alıp vermesini söylüyor, bir üçüncüsü de mahremiyete önem verdiğinden kadından iki metre uzakta kollarını açmış çocuğu yakalamayı bekliyordu.

Nihayet bu karmaşanın ortasına sirenlerini çala çala bir ambulans güç bela ulaştı. Tıkanan trafiği ambulans arkasında atlatma umudundaki bilmem kaç sayıdaki otomobil, kamyonet, motor, dolmuş da kendini bu kaosun içinde buldu. Tıkanan trafikte daha fazla ilerleyemeyeceğini anlayan dolmuş şoförü indiğinde beyninden vurulmuşa döndü. Kendisinden kırk iki dakika yirmi dört salise önce duraktan çıkan arkadaşının halen bu durakta olmasına fazlasıyla hiddetlendi. Bu sırada bisikletçinin kucağından dolmuşunun ön tamponunu kurtarmaya çalışan arkadaşının ensesine tokadı patlatıverdi. Tokadın etkisiyle sersemleyen adam da bisikletçinin kucağına düştü.

Ambulanstan apar topar inen acil tıp teknisyenleri, ki yalnızca iki taneydiler, önce hangi hastaya müdahale etmeleri gerektiği hususunda şaşkınlıkla karışık bir tereddüt yaşadılar. Ortalığı esareti altına almış olan kesif koku muhtemel bir terör eyleminden kaynaklanıyordu. Bunca kaos hayatın olağan akışı içerisinde vaki değildi. Hele ki bu topraklarda...

Nihayet kendi aralarında bir iş bölümü icra ettiler ve biri ihtiyarın başına diğeri doğum yapan kadına gitti. Bu sırada Zimon'un başındaki kalabalıktan geriye kalanlar arkadaşının tokadıyla baygınlık geçiren dolmuş şoförünün başına üşüşmüş, adamcağızı az önce yediği tokattan daha fazlasıyla ayıltmaya uğraşıyorlardı.

Zimon tüm bu kaosun ortasında, tek başına olduğu yere çömeldi. İçinde tarifi imkânsız bir öfke vardı. Hayatında ilk defa devletin ona değil, onun devlete ihtiyacı vardı ancak o, üstünde pislikle, olanca çaresizliğiyle kalakalmıştı.

II

“Bok yahu bu...” diyordu, eve dönüş yolunda. “İnsan hiç bok karşısında çaresiz bırakılır mı?” Sanki bir yere daha hızlı varmasını sağlayacakmış gibi hafif öne eğilmiş vücuduna, ayakları iki sadık av köpeği gibi eşlik ediyor, uzaktan bakıldığında büyük bir bok yumağı caddeleri, bulvarları, sokakları hızla ilerliyordu.

Akşam çökerken eve vardığında nerden ve nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Sadece koşar adım yürümüş, söylenmiş ve ortalığı kokuya boğmuştu.

Anahtarını kapı deliğine soktuğu an içeriden Çekmece Zebanisi'nin sesini duydu. Çekmece Zebanisi, Zimon'un henüz ufacakken aldığı kedisiydi. Belki de bu adamdaki başka bir canlıya tahammülün nadide örneklerindendi. Evde herhangi bir çekmecenin açılma sesini duyduğunda saniyeler içinde oraya gelir meraklı bakışlarıyla çekmece içlerini süzüp tatlı tatlı guruldar, bazen kaçırmaya değer bir şey görür ve ani bir pati darbesiyle bu nesneyi alıp kaçar. Zimon, bu yüzden kedisine bu ismi vermeyi uygun görmüştü.

Çekmece Zebanisi'nin ilgisini celbeden ikinci ses ise kapı açılma sesiydi. Çünkü bu ses; kendisine sürekli mama ve su veren, zaman zaman da türlü yalışıklıklarda bulunan, anlam veremediği ve kesinlikle “Kedice” olmayan bir dilde konuşan bu iki ayağı üstündeki irice kedinin geldiğinin habercisiydi. Ancak kapının açılmasıyla birlikte Çekmece Zebanisi'nin gözbebeklerinin sonuna kadar açılması da bir oldu. Sırtını kamburlaştırıp, tüylerini diken diken eden bu irice sarman, gerisin geri, dört ayağı üstünde sekerek yan yan kaçtı ve ortadan kayboldu. İki gün boyunca da ortaya çıkmadı. Nihayet üçüncü

gün ortaya çıktığında yatağında yatan Zimon'a usulca yaklaştı, önce onu kokladı ve ağzı hafif aralık yaklaşık altı yedi saniye boşluğa baktı. Nihayet kendine gelen hayvan, insan gözünün göremediği bir kum yığını görüyor olsa gerek, uyumakta olan Zimon'un üstünü patileriyle attığı kumlarla kapatmaya çalıştı. Sonraki birkaç gün de aynısını yapmaya devam etti.

Zimon ise adeta bunalımdaydı. Sabahları kahvaltı etmek hiç içinden gelmiyordu. Oysa günlük rutininde sabah kahvaltı ettikten sonra güzel bir kupa demlenmiş kahve içmek vardı. Genelde bu rutin bağırsak hafızasını canlandırır, kahvesinin son yudumlarıyla birlikte tuvalete doğru yola çıkardı. Burada telefonundan haberlere bakar, gerekli gördüklerinin altına değerli görüşlerini yazardı. Oysa şimdi her şeyden önce kabızdı. Muhtemelen vücudu yaşadığı olayı bu şekilde protesto ediyordu. Kahve çekirdeklerini özenle seçip, eski usul kavuran, on dört gün dinlendiren, el değirmeniyle onları çektikten sonra kahvesini, kokusunu içine çeke çeke mutlaka demleme içen Zimon, şimdi kahverengi herhangi bir şey görmek istemiyordu. Bütün çöp, paketi dahi açılmamış çikolatalarla dolmuş taşmıştı. Kahvaltıda yalnızca kireç gibi bembeyaz peyniri, ki zeytin yiyemediğini söylemeye gerek yok, açlıktan ölmeyecek kadar yiyebiliyordu. Her şeyden kötüsü koku duyusu kaybolmuştu. Hoş, betonarme mahallesinde koklamaya elverişli doğal bir şey de yoktu zaten. Dalında bir çiçek görmeyeli belki yıllar olmuştu. O hiç vergisinin karşılığının dalında çiçek, taç yapraklarda arı, dallarda civıltı olabileceğini düşünmemişti zira. Ona göre hizmet demek durmaksızın harç karan beton mikserleri, azimle kazan ekskavatörler, dümdüz asfalt döken makineler demektir. Oysa şimdi Zimon'un zihnindeki kusursuz devletin tam bağrında bir delik açılmış içi de bok dolmuştu.

III

Buhran günlerinden bir gün, sabah saat beşi otuz iki geçe Zimon, gözlerini aniden açtı.

Doğrulup bir müddet yatağın kenarında oturdu. Parmak uçlarıyla terliğinin diğer tekini aradı. Teması sağlayınca ayak başparmağı ve ortaparmağını bir kısıkaç gibi kullanıp mende-buru saklandığı yerden kendine doğru çekti. Odayı karanlığa boğan sonuna kadar çekili zifiri renkteki perdelere baktı. Biraz hareketlenir gibi oldu ama sonra aynı anda vazgeçti. Tıraşı gelmiş yüzünü sıvazladı. Bir müddet düşüncelere daldı. Düşünce aleminde boş vermişlik ile harekete geçmek arasında ince gibi gözüken fakat bir okyanus kadar geniş, derin ve karanlık olan bu sulara bir süre kulaç attı. Yorulur gibi olduğunda bir dip dalga onu başladığı yere çekiyor o ise az önce diğer tekini de bulduğu terlikleri ayaklarında bacaklarına son bir gayret direktifi veriyor, suyun üstüne çıkmaya çalışıyordu. Tüm bunlar olurken Zimon yatağın kenarında kamburunu çıkarmış, omuzları düşmüş oturmaya devam ediyordu. Tüm hayatı boyunca dik yürümeyi alışkanlık haline getirmiş bu adam şimdi o meşhur devasa antenin olduğu şehirdeki tapınağın çanlarını çalma namzedine erişecek kadar kamburdu.

Ancak sonra sanki aniden içinde bir yerlerde bir tel koptu; savanlarda güneş battı, steplerde atlar binicilerini üstünden attı, saraylarda sütunlar feylesofların başına yıkıldı, yetmedi kaşiflerin gemileri battı. Tüm bu debdebede Zimon'un kamburu da yok oluverdi.

IV

Yataktan dimdik kalktı. Doğruca banyoya gidip son on gündeki otuz yedinci duşunu aldı. Ancak önceki otuz altısından farklı olarak bu seferkini kısa tuttu. Duştan çıkar çıkmaz bornozu üstünde, aynanın karşısına geçti. Buğulanmış aynayı avuç içiyle şöyle dairesel bir hareketle sildi ki bu hareketi oldukça hoşuna gitti. Ne zamandır filmlerde gördüğü bu klişe sahneyi kendisi de canlandırma niyetindeydi.

Aynada kendini göreceği kadar alan açtıktan sonra metal bir tasa sıcak suyu doldurdu. Yaşadığı bölgede cesaretiyle bilinen ve tanınan, özellikle mantarlar konusunda seçkin bir damak tadına sahip olduğu için bölge efradınca “Gurme Nifnif” lakabıyla bilinen; sonra günlerden bir gün, huzur içinde yatsın, ağaç altında mantarları yoklarken, eli silahlı bir insan tarafından sebepsiz yere vurulan merhum porsuğun kıllarından yapılma hayli yumuşak dokunuşlu fırçayı sıcak suya daldırdı, sabunla bir güzel köpürttü. Merhumun kılları Zimon’un yüzünde dairesel hareketlerle gezindi, sakal diplerini bir güzel yumuşattı, gözeneklerini açtı.

Sıra tıraş olmaya gelince, Zimon dolaptan bir yaprak jilet çıkardı. Kromdan yapılma tıraş makinesini eline aldı. Ağzını gevşetip jileti dikkatli bir biçimde taktı. Makineyi suratına götürmeden önce sıcak suya şöyle bir daldırıp çıkardı. Diğer elinin işaret parmağıyla favorilerinin hemen altından başlayacak ve jilete ilk hareket imkânını sağlayacak şekilde sabunu yüzünden sildi. Eliyle suratını gerdire gerdire, diliyle yanaklarını şişire şişire, yüzünü bir o yana bir bu yana yatıra yatıra tıraş oldu.

Elbise dolabının karşısına geçerek lacivert bir gömlek seçti. Bunun altına hâkî bir pantolon ve üstüne de yine aynı renkte

bir ceket giydi. Kravatını kusursuz bir üçgen düğümle bağladı. Ceket cebine mendilini koymayı, yakasına rozetini takmayı ihmal etmedi.

Peki bunca hazırlık ne içindi?

V

Zimon'un dairesinin kapısını açmasıyla görevlinin kapısına yığıldığı günlük yayınların devrilmesi bir oldu. İskarpınlarının ucuyla kendine yol açtıktan sonra söylene söylene merdivenleri indi. "Ne diye?" diyordu hararetle söylenerek, "Ne diye insan hâlâ basılı yayınlara üye olur yahu? Şu internet denilen yerde her şey var. Şimdi yapay zekaya bir soru soruyorsun cevap vermediği, doğru bilmediği şey yok. Sanki ablamın altı yaşındaki torunu... Aman ya rabbi bilmediği, laf yetiştirmedeği, şunun da cevabı içimde kalsın dediği şey yok. Şımarık velet. Ama dur sen. Ablama bu konuyu açacağım. Oğlu gibi bu sübyanı da ziyadesiyle şımarttılar. Şöyle bir hafta yanımda kalsın sus pus ederim ben onu. Hele şu işleri bir halledeyim de ona da sıra gelecek."

"Ooo, Zimon Bey, canlı kanlı teşrif ettiniz en nihayetinde."

Zimon, bina görevlisinin bu laubali çıkışıyla irkilip kendine geldi. Bina görevlisi kısa tıknaz bir adamdı. Havayla şişirilmiş gibi yuvarlak ve etli kafasında iki pörtlek göz vardı. Sürekli sarkık duran alt dudağı ancak bir şeyler söylediğinde şöyle yukarı doğru bir toparlanır, bir sörf dalgası gibi pik noktasına ulaşır, sonra bir ileri bir geri hareket ederek sahibinin türlü sesler çıkarmasına yardım eder, işi bitince de yeniden pelteye dönerdi.

Zimon, bina görevlisinin bu laubali çıkışını hemen aklındaki deftere yazdı. Yalnız öyle büyük bir sayfa da ayırmadı. Daha önce bir şeyler yazılmış bir sayfanın köşesine ufak tefek eklemeler yaptı ve sonuna, yazısına biraz daha özenerek, "Haddi bildirecek." yazdı. Zihin defterini kapayıp kenara koyduktan sonra adamın oturduğu, daha doğrusu oraya bırakılmış gibi durduğu, sandalyeye doğru yaklaştı.